

5+6=7 llengües d'una parella

Som una parella. Ell –un marroquí catalanitzat. Ella –una txeca en procés de catalanitzar-se—. Vivim a Barcelona. Fins aquí, la història sembla normal però encara no hem acabat.

Entre nosaltres parlem molts idiomes. Depèn de si estem sols o acompanyats. Quan estem sols parlem francès, perquè ens vam conèixer a França mentre fèiem un Erasmus. Amb els amics parlem català, castellà, o anglès amb la gent de República Txeca. A vegades, és una bogeria i la veritat és que, de tant en tant, és una estranya barreja de llengües. La gent ens pregunta per què seguim parlant en francès? Contestem: les primeres llengües et marquen. Ens vam conèixer parlant francès i seguim parlant francès, perquè parlar català és molt estrany. És una mica com comunicar-se amb l'altra persona que tu no coneixes. Si pensem en els nostres futurs fills, diem "pobres"! Tants idiomes, quin escollirem? Segurament català i castellà, els quals són necessaris aquí a Catalunya, però, després, cadascú té ganes de parlar amb ells la seva llengua materna. Vol dir: per a ella el txec i per a ell, el berber (curiosament, l'àrab no és la seva llengua materna, malgrat que en sap molt). Les llengües dels nostres països d'origen són molt importants per a nosaltres. Ens lliguen amb la nostra infància, el parlem amb les nostres famílies. La majoria de contes i cançons per a nens els coneixem en txec o berber. A veure què farem en el cas dels nostres fills! Ell se sent còmode parlant català i castellà, però fins als seus 16 anys va parlar només el berber a casa, i l'àrab, a l'escola. Segurament que el francès serà secundari o terciari. Ningú el parla perfectament, el vam estudiar al batxillerat i a França vam estar només un any. A més a més, hem trobat que a vegades inventem paraules que no existeixen. Com el català i el francès són molt semblants, ens sona alguna paraula bé en francès però després no la trobem al diccionari malgrat estar convençuts que es fa servir. Una altra cosa és introduir conscientment una paraula d'una llengua a l'altra. Tenim un cas molt especial, és la paraula "hlen". Aquesta paraula prové del txec i vol dir "mucositat". Un dia ell va estar constipat i no sabíem com dir-ho en francès. Ella va dir que en txec es diu "hlen" i ell va contestar "aquesta paraula és tan fastigosa com els mocs". I la fem servir fins ara, perquè expressa molt bé l'essència de la mucositat. També, vam notar que les nostres personalitats canvien segon la llengua. O sobretot ella va fixar-se que ell quan parla francès és tendre, i en castellà o castellà és més dur. Fins a on ens formen les llengües? Es el francès més tendre que el castellà i el català? Són els francesos més tendres? Hem arribat al final de la nostra història lingüística. Estàs perdut? Sobre quantes llengües parlem en aquest text? T'ho resumeixo: Ella en pot utilitzar 5; ell en fa servir 6. Això fa 7 llengües en total. I encara no hem embogit!!!